

erstatning i henhold til lov om forsikring mod følger af ulykkes-tilfælde eller lov om krigsulykkesforsikring af 25. juli 1940 eller har modtaget erstatning i henhold til den ved tekstanmærkning til lov om tillægsbevilling for finansåret 1951-52 givne hjemmel, vil der desuagtet kunne ydes pågældende erstatning i henhold til lov om erstatning til besættelsestidens ofre. I sådan erstatning fradrages den tidligere i henhold til de nævnte love m. v. ydede erstatning. De nærmere regler herfor fastsættes af socialministeren.

§ 5. De renter, der måtte komme til udbetaling som følge af bestemmelsen i § 4, løber fra den 1. april 1957.

Som begrundelse for disse nye bestemmelser anførte *socialministeren* i sin fremsættelsestale bl. a.:

„Loven af 1. oktober 1945 om erstatning til besættelsestidens ofre — erstatningsloven — indeholder en række bestemmelser, der tilsigtede at gennemføre en værdig sikring af frihedskampens ofre og ofrene for besættelsesmagtens overgreb m. v.

Herunder er der først og fremmest givet regler for ydelse af erstatning til dem, der blev invalideret, og til de efterladte efter dem, der omkom som følge af krigshandlinger eller krigslignende handlinger, herunder som følge af besættelsesmagtens eftersøgninger, fængslinger, interneringer og deportationer. Disse regler indeholdes i lovens afsnit 1.

Ved den nærmere udformning af reglerne i dette afsnit tog man sit udgangspunkt i lov af 27. marts 1934 om invaliderente m. v. til tilskadekomne militære værnepligtige, der atter hviler på principperne i ulykkesforsikringsloven af 20. maj 1933.

I overensstemmelse med, hvad der er fastsat i disse love, medtog man i erstatningslovens § 26, stk. 1, en bestemmelse om, at direktoratet for ulykkesforsikringen, til hvilket administrationen af lovens afsnit 1 var henlagt, var beføjet til at træffe bestemmelse om ændring i renten til en invalideret, når omstændighederne, der havde været bestemmende for fastsættelsen af renten, havde forandret sig i væsentlig grad. Ligeledes i overensstemmelse med de to nævnte love blev det endvidere fastsat, at sådan ændring af renten dog ikke kunne finde sted, når der var forløbet 5 år efter rentens første fastsættelse.

Mange af de sager om fastsættelse af invaliditetserstatning i henhold til erstatningslovens afsnit 1, der har været behandlet af direktoratet for ulykkesforsikringen, har imidlertid vist sig at frembyde forhold, der på afgørende måde afviger fra de sager, der kendes fra militærinvalideloven og ulykkesforsikringsloven. Dette gælder først og fremmest de tilfælde, hvor der er tale om sygdomme på-